

ΜΑΡΘΑΣ ΒΡΥΣΟΥΛΗ-ΕΥΤΑΚΗ

Παραμύθια δίχως σύνορα

Έκδόσεις «Δωδώνη»

Ο κήπος της Ζοζεφίνας

Στην Αλεξάνδρα

Μια φορά κι ένα καιρό σε μια πανέμορφη γειτονιά ζούσε η Ζοζεφίνα. Η Ζοζεφίνα ήταν μια πολύ γλυκιά κυρία με καστανά μαλλιά και δυο υπέροχα μελιά μάτια. Δεν είχε οικογένεια ζούσε μόνη παρέα μ' ένα μικρό σκυλάκι.

Η Ζοζεφίνα λοιπόν είχε ένα κήπο γεμάτο λουλούδια. Λουλούδια πανέμορφα, σε όλα τα χρώματα, που την άνοιξη μοσχομύριζαν σ' όλη τη γειτονιά. Όλοι τριγύρω θαύμαζαν τον κήπο της Ζοζεφίνας κι αναρωτιόντουσαν γιατί τα δικά τους λουλούδια δεν είχαν τίποτε από την ομορφιά και τη ζωντάνια των δικών της. Τα πότιζαν, τα σκάλιζαν, τους έβαζαν λίπασμα, τι έφταιγε λοιπόν; Μα η Ζοζεφίνα είχε ένα μυστικό. Το μυστικό ήταν στα χέρια της. Αυτά τα χέρια δεν ήταν συνηθισμένα. Όταν τα 'πιανες ένιωθες μια γλυκιά ζεστασιά κι ό,τι πόνο κι αν είχες σου περνούσε.

Άγγιζε λοιπόν η Ζοζεφίνα τα λουλούδια κι εκείνα ρουφούσαν την ζεστασιά της, πρασίνιζαν, άνθιζαν σαν να ήταν ζωντανά. Τα παιδιά της γειτονιάς τη ρωτούσαν γιατί χαϊδεύει τα λουλούδια κι εκείνη τους έλεγε ότι της μιλάνε και της λένε το καθένα την ιστορία του. Ώρες ολόκληρες τους διηγόταν την ιστορία κάθε λουλουδιού κι εκείνα την άκουγαν

μαγεμένα. Πού τα 'χανες πού τα 'βρισκες στον κήπο της Ζοζεφίνας. Οι γονείς τους αγανακτούσαν με τη Ζοζεφίνα και την έλεγαν τρελή. Υπήρχαν όμως και κάποιοι που τους είχε κάνει εντύπωση ο κήπος της. Δειλά δειλά κάποιος αποφάσισε να της εμπιστευθεί μια γλάστρα με το αγαπημένο του λουλούδι που ό,τι και να του 'κανε αυτό μαραινόταν. Σε λίγες μέρες η γλάστρα φούντωσε. Τότε έφεραν κι άλλοι γλάστρες κι η Ζοζεφίνα δεν προλάβαινε να δίνει ζωή σε λουλούδια καταδικασμένα να πεθάνουν. Άλλοι την είπαν μάγισσα κι άλλοι θεά. Άλλοι τη μίσησαν κι άλλοι τη λάτρεψαν. Άλλοι της χάριζαν την καρδιά τους κι άλλοι την έφτυναν.

Υπήρχαν όμως και κάποια λουλούδια, που αγάπησε ιδιαίτερα η Ζοζεφίνα. Και τι περίεργο. Μερικά απ' αυτά άπλωσαν κλαδιά κι έγιναν ένα με τα δικά της και άλλα έσπασαν τη γλάστρα και οι ρίζες τους χώθηκαν στο χώμα του κήπου της έτσι που ήταν αδύνατο να της τα πάρουν πια. Στα αφεντικά αυτών των λουλουδιών η Ζοζεφίνα είπε το μυστικό της γιατί ήξερε ότι την είχαν πιστέψει και θα προσπαθούσαν κι αυτοί να δάλουν την ψυχή τους στα χέρια τους όπως είχε κάνει εκείνη.

Ευχαριστημένη που κάποιοι άλλοι θα συνέχιζαν αυτό που άρχισε η Ζοζεφίνα, έφυγε για έναν άλλο κόσμο. Και τα λουλούδια της; Μα τους υποσχέθηκε ότι θα 'ρχεται συχνά να τα χαϊδεύει, πότε σαν βροχή, πότε σαν δροσερό αεράκι, πότε σαν πρωινή πάχνη. Γιατί όταν αγαπάμε κάτι πάρα πολύ δεν το χάνουμε ποτέ ακόμη κι όταν έχει φύγει από κοντά μας. Ζει μέσα μας, όπως ζούσε η Ζοζεφίνα μέσα στα λουλούδια της. Για πάντα.